

Sygnatura akt VIII C 398/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 479,41 zł (czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 października 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 73,96 zł (siedemdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 286,74 zł (dwieście osiemdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 134,94 zł (sto trzydzieści cztery złote dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 398/18

UZASADNIENIE

W dniu 26 lutego 2018 roku powód P. S. (1), reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., powództwo o zapłatę kwoty 1.501,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 731,84 zł od dnia 8 września 2017 roku do dnia zapłaty i od kwoty 769,70 zł od dnia 14 października 2017 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że poszkodowany I. F., właściciel pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), brał udział w dwóch zdarzeniach szkodowych, z tytułu których na mocy zawartej umowy AC odpowiedzialność ponosi pozwany. W związku z doznanymi szkodami poszkodowany zawarł z powodem umowy zlecenia, których przedmiotem świadczenia było przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku.

W odniesieniu do szkody nr PL 2017 (...) 275 koszt naprawy wyniósł 8.409,77 zł i wynika z faktury nr (...). Z powyższego tytułu pozwany wypłacił świadczenie w łącznej wysokości 7.677,93 zł.

W przypadku szkody nr PL 2017 (...) 368 wartość naprawy wyniosła 4.321,73 zł, zaś pozwany wypłacił kwotę 3.552,03 zł.

(...) ustalając wartość świadczenia w obu przypadkach zaniżył stawkę za 1 rbg oraz rozliczył koszty lakiernicze metodą odmienną od postanowień OWU. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że na mocy umów cesji wierzytelności z 12 października 2017 roku i 8 grudnia 2017 roku, powód nabył wierzytelność względem pozwanego.

(pozew k. 4-9)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wyjaśnił, iż powód przeprowadził naprawę w oderwaniu od zapisów OWU AC, dodając, że w myśl § 19 ust. 6 tychże, ubezpieczyciel miał prawo do weryfikacji złożonych rachunków za naprawę wedle zasad określonych w OWU. Jednocześnie zgłosił zarzut braku legitymacji procesowej czynnej w zakresie 50%, albowiem przedmiotowy pojazd w dacie szkody stanowił współwłasność (...) Bank S.A. w J..

(odpowiedź na pozew k. 58-59v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie, ponadto pełnomocnicy stron wypowiedzieli się w zakresie wydanej przez biegłego sądowego opinii.

(protokół rozprawy k. 117-118, k. 243-245, pismo procesowe k. 163, k. 166-168, k. 207, k. 281)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. F. jest właścicielem samochodu marki F. (...) o nr rej. (...).

W dniu 4 marca 2015 roku pojazd, o którym mowa, brał udział w zdarzeniu komunikacyjnym. W dacie zdarzenia I. F. objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu autocasco (wariant serwisowy) w pozwanym Zakładzie (...) w ramach polisy seria (...).

W dniu 17 grudnia 2016 roku przedmiotowy pojazd brał udział w kolejnym zdarzeniu komunikacyjnym, w dacie którego uszkodzonego łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia AC w ramach polisy nr (...) (wariant serwisowy).

(polisa k. 84-85, 124-125, okoliczności bezsporne)

W dniu 27 lipca 2017 roku I. F. zgłosił szkody pozwanemu, który wdrożył postępowania likwidacyjne. Poszkodowany nie wskazał w zgłoszeniu szkody żądanej kwoty należności.

Szkoda z dnia 4 marca 2015 roku otrzymała nr PL (...), natomiast szkoda z dnia 17 grudnia 2016 roku nr PL (...).

Poszkodowany w dniu 14 sierpnia 2017 roku zwrócił się do powoda, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), zlecając mu naprawę uszkodzonego pojazdu w zakresie powyższych szkód.

W odniesieniu do szkody z dnia 4 marca 2015 roku powód naprawił pojazd za kwotę 4.321,73 zł wystawiając z tego tytułu fakturę VAT nr (...), natomiast w zakresie szkody z dnia 17 grudnia 2016 roku za kwotę 8.409,77 zł, na potwierdzenie czego wystawił fakturę VAT nr (...).

Pismem z dnia 7 września 2017 roku pozwany poinformował poszkodowanego, że w zakresie szkody z dnia 17 grudnia 2016 roku uznaje koszty naprawy do kwoty 7.427,04 zł. Następnie w piśmie z dnia 9 października 2017 roku pozwany powiadomił o przyznaniu świadczenia w kwocie 7.677,93 zł.

W dniu 5 października 2017 roku pozwanemu zgłoszono żądanie zapłaty konkretnych kwot z tytułu zaistniałych szkód (odpowiednio 5.649,64 zł i 8.113,28 zł), zakreślając termin spełnienia świadczenia na dzień 16 października 2017 roku.

W dniu 12 października 2017 roku I. F. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na mocy której zbył na rzecz powoda wierzytelność względem pozwanego w kwocie 731,84 zł, wynikającą z niedopłaty za fakturę VAT nr (...).

W wiadomości e-mail z dnia 13 lutego 2018 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 3 dni kwoty 731,84 zł. W odpowiedzi ubezpieczyciel poinformował, że nie znajduje podstaw do zmiany decyzji, zaznaczając, iż w myśl § 19 OWU był uprawniony do weryfikacji rachunków za naprawę.

Z tytułu szkody z dnia 4 marca 2015 roku pozwany ostatecznie przyznał świadczenie w wysokości 3.552,03 zł, o czym powiadomił w piśmie z dnia 5 grudnia 2017 roku.

W dniu 8 grudnia 2017 roku I. F. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na mocy której zbył na rzecz powoda wierzytelność względem pozwanego w kwocie 769,70 zł, wynikającą z niedopłaty za fakturę VAT nr (...).

(zlecenie naprawy k. 18, k. 31, faktura k. 19, pismo k. 22, k. 23, k. 26, k. 40, umowa przelewu wierzytelności k. 24, k. 41, wydruk z poczty e-mail k. 25, kalkulacja kosztów naprawy k. 27-29, k. 33-35, okoliczności bezsporne)

W myśl postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) ustalonych uchwałą nr 374/2013, znajdujących zastosowanie do polisy seria (...) (szkoda z dnia 04.03.2015 r.), koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania. W przypadku szkody częściowej pozwany ustala koszty naprawy pojazdu: w wariantcie serwisowym – na podstawie cen części oryginalnych serwisowych, w wariantcie optymalnym – na podstawie cen części oryginalnych serwisowych, pomniejszonych o procentowy wskaźnik zależny od okresu eksploatacji pojazdu (§ 19 ust. 2 i 3). Wysokość odszkodowania ustalana jest z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 2-4 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E., z zastosowaniem:

- norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu,
- cen części zamiennych ustalonych stosowanie do ust. 3 i 4,
- cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemie A. lub E..

(...) ustala odszkodowanie w w/w sposób pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów (§ 19 ust. 5).

W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, pozwany weryfikuje koszty wynikające z tych rachunków lub faktur VAT pod kątem ich zgodności z zasadami określonymi w ust. 5 (§ 19 ust. 6).

(OWU 87-99v., okoliczności bezsporne)

W myśl postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) ustalonych uchwałą nr UZ/298/2015 ze zmianami ustalonymi uchwałą nr UZ 393/2015, znajdujących zastosowanie do polisy nr (...) (szkoda z dnia 17.12.2016 r.), koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania. W przypadku szkody częściowej pozwany ustala koszty naprawy pojazdu: w wariantcie serwisowym – na podstawie cen części oryginalnych serwisowych, w wariantcie optymalnym – na podstawie cen części

oryginalnych serwisowych, pomniejszonych o procentowy wskaźnik zależny od okresu eksploatacji pojazdu (§ 17 ust. 2 i 3).

Wysokość odszkodowania ustalana jest z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 2-4 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem:

- norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu,
- cen części zamiennych ustalonych stosowanie do ust. 3 i 4,
- cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemie A., E. lub DAT.

(...) ustala odszkodowanie w w/w sposób pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów (§ 17 ust. 5).

W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, pozwany weryfikuje koszty wynikające z tych rachunków lub faktur VAT pod kątem ich zgodności z zasadami określonymi w ust. 5 (§ 17 ust. 6).

(okoliczności bezsporne; z akt szkody: OWU)

Koszt naprawy pojazdu marki F. z uwzględnieniem stawki za 1 rbg na poziomie 120 zł netto oraz nowych części sygnowanych logo producenta pojazdu: w związku ze szkodą z dnia 4 marca 2015 roku - wynosi 3.723,21 zł brutto, w związku ze szkodą z dnia 17 grudnia 2016 roku wynosi 7.986,16 zł.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 255-261, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 296-297)

W dniu 25 czerwca 2014 roku I. F. zawarł z (...) Bank S.A. umowę przeniesienia własności rzeczy ruchomej, na mocy której bank przewłaszczył zwrotnie na rzecz I. F. pojazd marki F. o nr rej. (...).

(umowa przeniesienia własności k. 83)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z opinii biegłego sądowego P. J.. Oceniając opinię biegłego sądowego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym załączonych aktach szkodowych. W treści pierwotnej opinii biegły wyjaśnił, iż w systemach eksperckich A., E. i DAT występują różnice w rozliczeniu napraw lakierniczych, przy czym system DAT mógł mieć w sprawie zastosowanie wyłącznie przy likwidacji szkody z dnia 17 grudnia 2016 roku, wobec treści wiążących strony OWU. W odniesieniu do stawki za 1 rbg biegły wskazał, że stawka w wysokości 120 zł netto przyjęta przez pozwanego oddaje poziom stawek obowiązujących na (...) rynku w 2017 roku. Jednocześnie biegły zaznaczył, że warsztat prowadzony przez powoda nie spełnia standardów serwisu autoryzowanego i takim serwisem nie jest. Biegły wyjaśnił także, że samochód marki F. został pokryty lakierem zawierającym pigmenty perłowe, co pociąga za sobą uwzględnienie 15% dodatku do materiałów w metodzie (...), co zostało pominięte przez pozwanego. Nadmienił również, iż obie naprawy były wykonywane w jednym czasie, a zatem operacja przygotowania do lakierowania winna być rozliczona jednokrotnie, nie zaś dwukrotnie, jak uczynił to powód.

W pisemnej opinii uzupełniającej odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez stronę powodową biegły podniósł, że zgodnie z postanowieniami OWU do wyliczenia kosztów naprawy winna mieć zastosowanie stawka ustalona w

oparciu o średnie ceny usług stosowane w warsztatach porównywalnej kategorii. W ocenie biegłego, przyjęta przez powoda stawka 140 zł netto nie mogła być uznana, jako średnia dla warsztatów nieautoryzowanych, przy czym biegły logicznie i przekonująco uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie.

Po wydaniu opinii uzupełniającej strony, reprezentowane przez zawodowych pełnomocników, nie zgłosiły do niej żadnych zarzutów, nie wносиły również o jej uzupełnienie.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął opinię biegłego sądowego P. S. (2). Biegły ten przy sporządzaniu opinii oparł się na treści OWU ustalonych uchwałą nr UZ/358/2014 i nr (...), które nie miały zastosowania do przedmiotowych umów ubezpieczenia (w zakresie polisy seria (...)) zastosowanie miało OWU ustalone uchwałą nr 374/2013, zaś w zakresie polisy nr (...) - OWU ustalone uchwałą nr UZ/298/2015 ze zmianami ustalonymi uchwałą nr UZ 393/2015), bliżej nie umotywował swoich twierdzeń w zakresie przyjętej ostatecznie stawki za roboczogodzinę, nadto wydając opinię nie posługiwał się systemem eksperckim DAT, który w myśl OWU znajdował zastosowanie do likwidacji szkody z dnia 17 grudnia 2016 roku. Powyższe przesądza w ocenie Sądu o konieczności pominięcia wydanych przez biegłego opinii, tak podstawowej jak i uzupełniającej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne jedynie w części.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał zgłoszony przez pozwanego zarzut częściowego braku legitymacji procesowej czynnej. Zarzut ten okazał się niezasadny. Jak wynika z przedłożonej przez powoda umowy przeniesienia własności rzeczy ruchomej z dnia 25 czerwca 2014 roku, (...) Bank S.A. przewłaszczył zwrotnie na rzecz I. F. pojazd marki F. o nr rej. (...), skutkiem czego poszkodowany stał się jedynym właścicielem tego pojazdu, a w konsekwencji, wyłącznie uprawnionym z tytułu zawartych umów AC.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego o umowie ubezpieczenia (art. 805 i następne k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie szkody) oraz postanowienia zawartych przez poszkodowanego z pozwanym umów ubezpieczenia autocasco wraz z ogólnymi warunkami ubezpieczenia.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.). Zgodnie z przepisem art. 812 § 1 i 2 k.c., przed zawarciem umowy ubezpieczenia zakład ubezpieczeń obowiązany jest doręczyć ubezpieczającemu tekst ogólnych warunków ubezpieczenia, które określają m.in. sposób ustalania wysokości szkody oraz warunki wypłaty odszkodowania.

W sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzeń komunikacyjnych z dnia 4 marca 2015 roku i 17 grudnia 2016 roku, jak również okoliczność, iż w ich dacie I. F. posiadał ubezpieczenie autocasco w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Osią sporu w niniejszej sprawie była wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania.

Dokonując rozważań w powyższym zakresie przypomnienia wymaga, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Niemniej jednak nie należy tracić z pola widzenia okoliczności, że powód opiera swoje żądanie na łączącej poszkodowanego z pozwanym umowie ubezpieczenia AC, które jest dobrowolnym ubezpieczeniem komunikacyjnym. Zasady i zakres odszkodowania z ubezpieczenia mienia określa umowa ubezpieczenia, bliżej

ogólne warunki ubezpieczenia (OWU) konkretnego zakładu ubezpieczeń, który ubezpieczający wybiera. Przy ubezpieczeniu autocasco to strony w umowie określają zasady ustalenia odszkodowania w sytuacji zajścia wypadku ubezpieczeniowego. Umowa ubezpieczenia może zawierać także postanowienia określające sposób liczenia szkody, ustalania wartości uszkodzonego lub zniszczonego mienia, podstawy do przyjęcia szkody całkowitej lub częściowej. Umowa ta jest dla stron wiążąca i znajduje zastosowanie w sytuacji odpowiedzialności ubezpieczyciela. Zaznaczyć trzeba, że zasada pełnego odszkodowania realizowana jest jedynie w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym odpowiedzialności cywilnej. W pozostałych ubezpieczeniach kompensacja szkody jest dokonywana w granicach określonych warunkami ubezpieczeń. W omawianej sprawie wobec wykupionego przez poszkodowanego wariantu serwisowego na gruncie obu polis AC oraz przedłożenia faktur za naprawę, likwidacja szkoda następowała przy użyciu cen części oryginalnych serwisowych, na zasadach określonych w § 17 ust. 5 OWU.

Przypomnienia wymaga również, że zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem, pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX nr 1711573). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111).

Wreszcie wskazać należy, że strony zgodnie ustaliły zakres uszkodzeń samochodu marki F. kwalifikujących się do wymiany w związku z zaistniałymi zdarzeniami szkodowymi, a sporne pozostawały stawka za 1 rbg oraz koszty lakiernicze związane z dodatkiem 15% do materiałów w metodzie (...) oraz operacją przygotowania do lakierowania.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego, koszt naprawy samochodu marki F. wynosi – przy uwzględnieniu stawki za 1 rbg na poziomie 120 zł netto (stawka zaakceptowana przez pozwanego) oraz postanowień OWU AC – 3.723,21 zł brutto w związku ze szkodą z dnia 4 marca 2015 roku oraz 7.986,16 zł w związku ze szkodą z dnia 17 grudnia 2016 roku. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego sądowego stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie, nie było ona także – po wydaniu pisemnej opinii uzupełniającej

– kwestionowana przez strony procesu. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że wprawdzie pozwany w myśl § 17 (odpowiednio § 19) ust. 6 OWU był uprawniony do weryfikacji rachunków za naprawę, to jednocześnie nie budzi wątpliwości, że weryfikacja ta winna uwzględniać kryteria z § 17 (odpowiednio § 19) ust. 5 OWU oraz faktyczne cechy uszkodzonego pojazdu. Skoro zaś samochód marki F. posiadał pigmenty perłowe w lakierze, to pozwany winien tę cechę uwzględnić w kosztach materiału lakierniczego.

Mając na uwadze powyższe, jak również okoliczność, że do czasu wytoczenia powództwa pozwany wypłacił powodowi kwotę 3.552,03 zł za szkodę z dnia 4 marca 2015 roku i kwotę 7.677,93 zł za szkody z dnia 17 grudnia 2016 roku, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 479,41 zł (171,18 zł tytułem niedopłaty ze szkody z dnia 4 marca 2015 roku i 308,23 zł tytułem niedopłaty za szkodę z dnia 17 grudnia 2016 roku) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 października 2017 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Natomiast zgodnie

z treścią art. 817 § 1 i § 2 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, gdyby jednak wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Godzi się ponadto przypomnieć, że zobowiązanie z tytułu odszkodowania ma charakter bezterminowy, przekształcenie

go w zobowiązanie terminowe następuje zaś w drodze wezwania wierzyciela skierowanego do dłużnika do spełnienia świadczenia. W niniejszej sprawie pozwanemu zgłoszono szkody w dniu 27 lipca 2017 roku nie mniej dopiero został wezwany do dopłaty konkretnych, wskazanych kwot z tytułu każdej ze szkód pismem doręczonym mu w dniu 5 października 2017 roku, w którym określono termin spełnienia świadczenia na dzień 16 października 2017 roku. W konsekwencji powód mógł się domagać zapłaty odsetek od należnego mu uzupełniającego świadczenia dopiero od dnia 17 października 2017 roku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c.

w zw. z art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 73,96 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi: od powoda kwotę 286,74 zł, od pozwanego kwotę 134,94 zł, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego.